

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania A. G.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.  
z udziałem zainteresowany D. S.  
o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 30 maja 2006 r.,  
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w P.  
z dnia 6 lipca 2005 r., sygn. akt III AUa .../03,

**odrzuca skargę kasacyjną.**

### Uzasadnienie

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego - III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. z dnia 6 lipca 2005 r. oddalającego apelację wnioskodawczynie A. G. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. z dnia 30 października 2003 r., skarżąca zarzuciła naruszenie następujących przepisów prawa materialnego: art. 6, 8 i 11 ustawy z dnia 10 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137, poz. 887) przez błędną ich wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na tym, że Sądy obu instancji bezzasadnie uznały, iż wnioskodawczynie nie podlega ubezpieczeniu społecznemu pracowników, co nastąpiło wbrew przeprowadzonemu postępowaniu dowodowemu. Na tej podstawie skarżąca wniosła o zmianę

zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji „poprzez przyjęcie, że wnioskodawczyni podlegała ubezpieczeniu społecznemu pracowników” od dnia 3 czerwca 2002 r., a także zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, przy uwzględnieniu dotychczasowych kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna nie spełnia konstrukcyjnych wymagań skargi kasacyjnej wymienionych w art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. Zgodnie z tymi przepisami skarga kasacyjna powinna zawierać przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 2), a także wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 3). W razie uchybienia tym wymaganiom skarga kasacyjna podlega odrzuceniu bez wzywania do usunięcia tych braków (art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c.). Powyższe unormowania należy rozpatrywać w powiązaniu z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie: występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Odnosząc przytoczone regulacje do rozpoznawanej skargi kasacyjnej należy stwierdzić, że nie zawiera ona uzasadnienia podstaw kasacyjnych (art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.), a także uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 3), w szczególności nie wskazuje na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, czy potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Autor skargi, poza zarzutem naruszenia przepisów prawa materialnego przytoczył jedynie okoliczności faktyczne sprawy i wdał się w polemikę z oceną tych okoliczności dokonaną przez Sądy obu instancji, utrzymując, iż na podstawie stanu faktycznego sprawy „należy przyjąć, że nastąpiło naruszenie przepisów prawa materialnego i że skarga kasacyjna zasługuje na uwzględnienie”. Stan faktyczny nie był okolicznością uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania już dlatego, że bez uzasadnionych zarzutów naruszenia przepisów prawa

procesowego, których w złożonej skardze kasacyjnej w ogóle zabrakło, występuje związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.). Przede wszystkim jednak autor skargi kasacyjnej całkowicie pominął konstrukcyjne wymagania skargi kasacyjnej, co pozbawiło ją cech koniecznych wymaganych od tego środka zaskarżenia i prowadziło do jej odrzucenia a limine na podstawie art. 398<sup>6</sup> § 3 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.